

Asya'da Soğuk Savaş Nedir? Bir Yorumlama Denemesi -I-

Immanuel Wallerstein*

“Soğuk Savaş” ifadesi, 1945 ile 1991 arasındaki jeopolitik gerçekliği nasıl anladığımızı özetleme amacı taşıyan bir anlatı. Kökeni siyasi liderlere dayanıyor. Akademisyenler tarafından da benimsenmiş. Ve diğer herkesin düşüncesini de etkilemesi amaçlanmış. Muhafızları olsa da hâkim bir anlatı olmuş.

Bu denemede bu anlatıyı ve bize ne anlattığını incelemek istiyorum. Bu anlatı bize, İkinci Dünya Savaşı'nın, diğer ulusları fethetmeyi amaçlayan saldırgan uluslar olan Almanya ve Japonya tarafından başlatılmış bir savaş olduğunu söyler. Almanlar ve Japonlar başta epey başarılıydılar, ancak sonrasında karşılarındaki direniş büyüdü. 1941'de, hem Sovyetler Birliği hem de Birleşik Devletler Almanya'ya savaş açtı ve koalisyon Birleşmiş Milletler adını aldı. Bu ittifakta askeri bakımdan en belirgin üç ülke Birleşik Devletler, Büyük Britanya ve Sovyetler Birliği idi. Bunlara “Büyük Üçlü” denildi ve birlikte İkinci Dünya Savaşı'nı kazandılar.

İkinci Dünya Savaşı sırasında, Birleşmiş Milletler tek bir birleşik askeri yapıya sahip değildi. Aksine, batı ve güney cephelerinde Birleşik Devletler ile Büyük Britanya'nın, bir dizi başka ülkenin de dâhil olduğu ortak bir askeri yapısı varken, doğu cephesinde ayrı bir Sovyet askeri yapısı söz konusuydu. “Büyük Üçlü”nün liderleri Roosevelt, Churchill ve Stalin, savaşı koordine etmek ve savaş sonrası anlaşmalarını müzakere etmek üzere sayısız kez bir araya geldiler.

Bu toplantıların belki de en önemlisi, İkinci Dünya Savaşı'nın bitmesinden hemen önce, Şubat 1945'te Yalta'da gerçekleştirilendi. Üç ülke, savaş sonrası dünyasını iki etki alanına ayıran bir tür anlaşma yaptılar. Avrupa'da bu hat netti ve Almanya'nın ortasından

geçiyordu. Savaşın sonunda Sovyetler Birliği'nin alanı dünyanın yaklaşık üçte birini kapsıyor ve Almanya'daki Oder-Neisse hattından Kore'nin kuzey yarısına kadar gidiyordu. Amerikan alanı ise dünyanın üçte ikisini kapsıyordu. Büyük Üçlü, oluşturulmakta olan yeni kurumlarda -genel dünya siyasi yapısı açısından Birleşmiş Milletler, Bretton Woods adı verilen finans kurumları (nihai olarak Uluslararası Para Fonu ve Dünya Bankası adını aldılar) ve bir dizi başka uzman kuruluş-ışbirliği yapacaktı.

Anlatıya göre bu anlaşma, katılımcılar için hızla daha az dostane hale geldi. Tarafların her biri diğerini neredeyse hemen kötü niyetlilikle suçladı. Sonuç olarak Soğuk Savaş dediğimiz bir çatışmaya girdiler. Soğuk Savaş, Winston Churchill tarafından 1946'da Missouri, Fulton'da yapılan konuşma ile resmen başladı. Missouri'yi seçmesinin nedeni, Roosevelt'in halefi Başkan Truman'ın eyaleti olmasıydı. Bu konuşmada Churchill, Avrupa'nın üzerine, “Baltık'taki Stettin'den Adriyatik'teki Trieste'ye kadar” bir Demir Perde indiğini söyledi.

Bu çatışma Batı tarafından “özgür dünya” ile “totaliter dünya” arasındaki mücadele olarak tanımlandı. George Kennan, 1947'de Sovyetler Birliği'nin çevrelenmesi çağrısında bulunduğu ünlü makalesini yazdı. Ardından John Foster Dulles, çevrelemenin yeterli olmadığını öne sürdü. Sovyetler Birliği'nin “geri püskürtülmesi” çağrısı yaptı. Sovyetler Birliği ise Soğuk Savaş'ı kendi diliyle tanımlıyordu. Bunu burjuva veya kapitalist dünya ile sosyalist dünya arasındaki mücadele olarak gördü.

Her iki diskurda ortak olan şey, iki kamp arasında uzlaşmaz bir ideolojik uçurum olduğu ve herkesin taraflardan birini seçmek zorunda olduğu iddiasıydı. Dulles'in sözleriyle, “tarafsız-

lık ahlaksızlığı”.

Anlatıya göre, tarafların her biri bu mücadeleyi yürütmek için uygun kurumların inşasına giriştiler. Askeri kurumlar vardı. Batı yakasında Kuzey Atlantik Anlaşması Örgütü (NATO) ve Asya'da ABD-Japonya Savunma Örgütü ve Güneydoğu Asya Anlaşması Örgütü. Avustralya, Yeni Zelanda ve Birleşik Devletler ANZUS'ta birleşmişti. Ortadoğu'da paralel bir kurum oluşturma girişimi söz konusuydu ancak başarısız oldu ve ABD, İsrail'le bir ittifakla bunu de facto olarak gerçekleştirdi.

Sovyetler Birliği kendi askeri yapılarını kurdu -Avrupa'da Varşova Paktı ve Çin Halk Cumhuriyeti ile ABD-Japonya savunma paktına denk bir anlaşma.

Hem Birleşik Devletler hem de Sovyetler Birliği 1949 sonrasında nükleer silahlara sahip olduklarından, bu kurumlar “dehşet dengesi” olarak adlandırılan bir şekilde karşı karşıya geldiler. Bu tanımlama, ortaya çıkabilecek hasar her iki taraf için de tehlikeli ölçüde yüksek olacağından, taraflardan hiçbirinin nükleer silaha başvurma konusunda ilk adımı atmayaacağı varsayımına dayanıyordu.

Askeri yapıların yanı sıra, ekonomik kurumlar da oluşturuldu. ABD tarafında, Marshall Planı vardı. Sonrasında, Batı Avrupa'da bugünkü Avrupa Birliği'nin kökeni olan bir dizi ekonomik kurum oluşturuldu. Sovyet tarafında ise, Batılı kurumların dengi olan Comecon vardı. Asya'da daha az resmi kurum vardı ancak ABD'nin özellikle Japonya'ya, Tayvan'a ve Güney Kore'ye çeşitli türlerde ekonomik yardımı söz konusuydu.

Anlatıya göre, bu durum bir süre iniş çıkışlarla devam etti. Detant denilen bir noktada daha az yoğun hale geldi ancak sonra tekrar ciddileşti.

1980'lerde, Reagan ABD başkanı oldu ve Sovyetler Birliği'ne "şeytan imparatorluğu" adını taktı. 1985'te Sovyetler Birliği'nin liderliğine Mihail Gorbachev geldi. Perestroika ve glasnost ile Sovyet yapılarını reforme etmeyi denedi.

Tüm bunların bir sonucu, 1989'da doğu ve orta Avrupa'daki eski Sovyet uydularında bir dizi kansız devrim oldu ve nihayet 1991'de Sovyetler Birliği yıkıldı. Böylelikle, anlatıya göre, 1991'de ABD'nin Soğuk Savaşı kazandığını söylüyoruz. Bu, iki kutuplu dünyanın sonuydu; tek kutuplu bir dünyaya girmiştik. ABD, Madeleine Allbright'ın değişimiyle, artık "vazgeçilmez devlet" haline gelmişti. Hatta bazıları bunun "tarihin sonu" olduğunu söyleyebildi. Ancak bu bakış açısı çok uzun süreli olmadı çünkü gerçeği yansıtmıyordu.

Bu anlatıda altta yatan bir varsayım söz konusuydu: Bu yıllarda, ya ABD ya da Sovyetler Birliği'nin inisiyatifi dışında önemli hiçbir şey yaşanmamıştı. Bu nedenle, herhangi bir yerde ne yaşandığını açıklamak isteyen biri ABD ve/veya Sovyetler Birliği'nin ne yaptığına ve neden yaptığına bakmalıydı. Bu bilindiğinde, X veya Y ya da Z'nin neden yaşandığı açıklanabilirdi.

Bu anlatı benim bakış açımına göre büyük ölçüde bir fantezi. Soğuk Savaş anlatısı kadar yaygın olmasa da alternatif veya karşıt bir anlatı da var. Bağımsızlık sonrasında Hindistan kendisini Soğuk Savaş'ta tarafsız ilan ettiğinde ve Birleşmiş Milletler'de bu konumu yansıtmaya başlayınca, politikası bu alternatif anlatıya dayanıyordu. Bu diğer anlatı, Soğuk Savaş anlatısının, yalnızca iki taraf olduğuna ve her ülkenin bu taraflardan birinde yer aldığına dair temel önermesini reddediyordu.

Bu alternatif anlatının destekçileri, çeşitli kurumsal yapılar inşa etmeye başladılar. 1995'te, Bandung Konferansı Asya ve Afrika'nın bağımsız devletlerini bir araya getirdi. Beş Güney Asya ülkesi tarafından toplanmıştı - Hindistan, Pakistan, Sri Lanka, Burma ve Endonezya. Çin Halk Cumhuriyeti'nin de davetli olduğu ve o toplantıya geldiği ve burada çok önemli bir rol

oynadığı biliniyor. Sovyetler Birliği'nin, bunların da Asya'nın bağımsız devletleri olduğunu söyleyerek, konferansın düzenleyicilerinden Orta Asya'daki Sovyet Cumhuriyetleri'ni de davet etmelerini resmen istediği ise daha az bilinen bir gerçek. Ancak bu talep düzenleyicilerce reddedildi.

Bundan kısa bir süre sonra Yugoslavya, Mısır ve Hindistan başbakanları bir araya geldiler ve bir "bağlantısız" ülkeler toplantısı düzenlemeye karar verdiler. Bundan böyle çeşitli başka kurumlar da ortaya çıkacaktı -asıl olarak Küba tarafından toplanan ve Üçüncü Dünya ülkeleri denilen ülkelerden sayısız hükümet dışı yapıdan oluşan üç-kıtasal (Asya, Afrika ve Latin Amerika) bir yapı.

Tüm bu yapılar, dünyanın iki kutuplu yapısının geçerliliğini reddetme üzerine kuruluydu. 1968'de, bir dünya devrimi olarak düşündüğüm bir şey gerçekleşti. Neredeyse her yerde yaşanması itibarıyla bir dünya devrimiydi. Ben kendim Columbia Üniversitesi'ndeydim ve orada tanıklık ettim. Pan-Avrupa dünyasında ve dünyanın sosyalist blok olarak adlandırılan pek çok kesiminde ve Üçüncü Dünya'da gerçekleşti. 1968 yılı, bir sembol olarak işe yarıyor ancak olaylar aslında daha uzun bir zaman periyodunda, 1966 ila 1970 arasında gerçekleşti. Çin'deki Kültür Devrimi'ni 1968'deki dünya devriminin bir parçası olarak değerlendiriyorum.

Bu noktada Çinliler üçüncü bir jeopolitik anlatı ortaya attılar. Dünyanın ve diğer herkesin iki süper güç tarafından bölündüğünü öne sürdüler. Bu, ABD bloğu ile Sovyet bloğu veya Güney ile Kuzey arasında olmaktan çok, dünyanın ABD ve Sovyetler Birliği bir tarafta, kalan herkes ise diğer tarafta olacak şekilde bölünmesiydi. Rothwell ve Johansson'un bu incelemede kendi bölümlerinde gösterdikleri üzere, bu anlatı Latin Amerika ve İsveç gibi şaşırıcı yerlerde kök salıyordu. Bir süre bu üçüncü anlatı, özellikle de 1968'deki dünya devriminin parçası olan çeşitli hareketlere katılanlar arasında geniş kabul gördü. Ancak terminolojinin dünyanın farklı kısımlarında biraz farklılaştığını belirtmek gerekir. Bu üçüncü anlatıyı kabul edenlerin temel

fikri, ABD'nin egemen bir emperyalist güç olduğu -tam da Vietnam savaşı dönemiydi- ve Sovyetler Birliği'nin ise, egemen bir emperyalist güç olarak ABD ile gizli bir anlaşma içinde olduğuydu.

Bu üçüncü anlatı -iki süper güç ve geri kalan herkes arasında bir ayrım- 1970'leri çıkaramadı. Ancak ikinci anlatı, Kuzey Güney ayrımı, taraftar toplamaya devam etti. Bunun, 1945 ile 1991 arasında ne yaşandığını anlamak için hâkim Soğuk Savaş anlatısından daha iyi bir entelektüel çerçeve sağladığına inanıyorum. Gerçeklik, hemen her şeyin Sovyet veya Amerikan isteklerinin sonucu olarak gerçekleştiği, Birleşik Devletler ile Sovyetler Birliği'nin her yerde ve her şeyin birincil aktörü olduğu anlayışının oldukça ötesinde, neredeyse tam tersiydi.

Sovyetler Birliği ve ABD Yalta'da bir status quo anlaşması yaptı. Ancak statükoyu dünya çapında uygularken sürekli sorunlarla karşılaştılar. Olan şey, statükoya karşı isyan eden pek çok ülkenin ve hareketin ABD veya Sovyetler Birliği'ni yaptıkları şeyde kendilerini desteklemeye zorlamak için Soğuk Savaş dilini kullanmasıydı.

Soğuk Savaş, her bakımdan 1991'de sona erdi. Ancak her yerde aynı şekilde sona ermedi. Avrupa'da, tüm komünist devletler yıkıldı. Ancak, ikisinde ekonomi politikalarında radikal değişimler olsa da, Asya'daki üç ana komünist devlette -Çin Halk Cumhuriyeti, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti ve Vietnam- komünist partiler iktidarda kaldılar. (Küba'da da, Küba Komünist Partisi iktidarda.) Avrupa devletleri ile aradaki bu farkın sebebi ne?

Avrupa ile Asya arasında ikinci bir fark daha var. Avrupa'da sona eren savaş "soğuk"tu ancak Asya'daki son derece "sıcak"tı. Neden? Bunun tesadüfi olduğunu düşünmüyorum. Hepsienden önce, "soğuk" savaş derken kastettiğimiz şey, ne ABD ne de Sovyetler Birliği'nin bir diğerine karşı mücadeledede ordusunu kullanmasıydı. Bu elbette ki doğru. ABD ile Sovyetler Birliği arasında gerçekten karşılıklı ateş edildiği bir anı düşünmek çok zor. Yalta anlaşması ateş edilmeyeceği, taraflardan hiçbirinin 1945'te oluşturulan

cepheleri değiştirmeye girişmeyeceği üzere bir anlaşma ise, o zaman bu anlamda Yalta anlaşması son derece başarılıydı. Öncelikli amacına ulaştı. Ancak esasen Avrupa'da ulaştı.

Tarihi gözden geçireyim. Avrupa'da elbette ki tekrarlanan siyasi "krizler" söz konusuydu. Bunların ilki, Berlin şehrinin Doğu Almanya'nın Rus bölgesi tarafından çevrili olması gibi, Almanya'nın karmaşık sınırlarından kaynaklanan Berlin kriziydi. Batılı güçler, Sovyet bölgesini karadan geçerek Batı Berlin'deki işgal bölgelerine mühimmat yolladılar. 1948'de, Sovyetler Birliği kara güzergâhını kapattı ki bunun anlamı Berlin'in batı (ABD, İngiliz ve Fransız) kesiminin bloke edilmesiydi. ABD Berlin bölgelerindeki halkı uçakla veya diğer şekillerde beslemeye karar verdi. Sovyetlerin Doğu Almanya'yı izinsiz geçerken bu uçakları pekâlâ vurabilecek olmasına rağmen vurulmamasının sebebi, Yalta'nın anahtar kuralıydı: ateş edilmeyecekti. Sonunda, Sovyetler Birliği kara ambargosunu kaldırdı ve dünya tekrar önceki statükoya döndü.

Doğu Avrupa'daki ilk ayaklanma 1953'te, Berlin'in Sovyet kesiminde gerçekleşti. Bu komünizme karşı bir halk isyanıydı. Batı, ayaklanmacıları destekledi mi? Hiç ses etmediler, tek söz bile söylemediler. 1956'da Polonya ve Macaristan'da çok daha ciddi ayaklanmalar yaşandı. Bunlar Ruslar tarafından gaddarca bastırıldı. Batı bu konuda bir şey yaptı mı? Amerika'nın Sesi'nde Macaristan'da neler olduğuna dair yayımlar yapıldı ve haberler verildi. Ancak asker gönderildi mi? Hayır. 1968'de Polonya ve Çekoslovakya'da bir dizi ayaklanma daha yaşandı. Sovyetler Birliği yine ayaklanmayı bastırmak için Çekoslovakya'ya asker gönderdi. ABD bu konuda bir şey yaptı mı? Kesinlikle hayır. 1980, Polonya'da Dayanışma Hareketi'ni gördü. Bu hareket bir yıl boyunca gelişti ve güç kazandı. Bir noktada Sovyetler Birliği yine asker göndermekle tehdit etti. Ancak Polonya Komünist Partisi Başkanı General Jaruzelski, Sovyetlere asker göndermelerine gerek olmadığını söyledi, çünkü bununla içerde baş edecekti. Yaptı da. ABD bir şey yaptı mı? Kesinlikle hiçbir şey yapmadı.

Soğuk Savaş Avrupa'da soğuktu çünkü ABD ve Sovyetler Birliği bunun soğuk bir savaş olması, taraflardan hiçbirinin sınırları değiştirmek için bir şey yapmayacağı konusunda anlaşmıştı. Sınırları değiştirmek için yapılan tek girişim, 1946'da Yunan Komünist Partisi Yunan İç Savaşı'nı yürüttürken yaşandı. Yunan komünistler bir noktada kazanıyorlardı ve iktidara da gelebilirlerdi. Gelemediler çünkü Sovyetler Birliği Yalta'da yapılan anlaşmaya göre onları desteklemeyi reddetti. Sovyetler Birliği mühimmat desteğini kesti ve Yunan iç savaşı 1949'da sona erdi.

Avrupa'da yaşanan buydu. Yalta öncelikle Avrupa üzere yapılmış bir anlaşmaydı. Yalta imzalandığında, Asya'ya dair bir anlaşma olduğu belirsiz değildi. İlk sorun Çin'di. İkinci Dünya Savaşı sona erdiğinde, Çin Komünist Partisi ile Kuomintang arasındaki iç savaş devam etti. Japonya'yla olan savaş sırasında kısmen askıya alınmıştı ancak Japonya'nın yenilgisi sonrasında tekrar başladı. Çin Komünist Partisi 1945'de gayet iyi gidiyordu ve aynen devam edeceklerini düşünüyor görüyorlardı. Ancak Stalin, Mao Zedung'a ÇKP'nin Şangay'a yürümemesi üzere güçlü tavsiyelerde bulundu. Bunun yerine, ÇKP'nin Kuomintang ile iktidar paylaşımına dayanan bir tür anlaşma yapmasını önerdi.

Bu, Stalin'in Yalta'nın bir versiyonunu Çin'e empoze etme girişimiydi. Mao Zedung onu görmezden gelmeye karar verdi. Çin'deki sıcak savaş devam etti çünkü Çinliler Sovyetler Birliği'nin isteklerine itibar etmemeye karar verdiler. Kuomintang anakardan püskürtüldü. Çin'in parçası olan bir adanın Tayvan olarak anılması bir coğrafi kazadır. Çin ordusu 1949'da Tayvan'ı işgal edecek güçte değildi. Tayvan anakaranın parçası olsaydı, bugün şüphesiz ki tıpkı Çin'in geri kalanı gibi ÇHC'nin parçası olacaktı. Ancak o zaman, ABD öne çıktı ve Tayvan Boğazı'nın yeni sınır hattı olduğunu iddia etti. Durumu dondurmaya çalışarak, yeni sınırı hiçbir tarafın geçemeyeceğinde ısrar ettiler. Ancak, 1949'da Çin Halk Cumhuriyeti'nin kurulması ile noktalanacak sıcak savaşa yol açan şey, ne ABD'nin ne de Sovyetler

Birliği'nin inisiyatifiydi. İnisiyatif ÇKP'nin elindeydi.

Sonraki sıcak savaş Kore'ydi. 1950'de ne olduğuna ve bunu kimin başlattığına dair akademisyenler arasında epeyce tartışma var. İhtimal vermediğim bir olasılık, Stalin'in Kremlin'de telefonu eline alıp Kim İl Sung'a Güney Kore'yi işgal etmesini söylediğidir. İlk adımı kimin attığına dair tartışmalar olsa da, askeri olarak neler olduğu konusunda kafamız net. Kuzey Kore Güney'e asker yolladı ki bunlar başarılı da oldular. Ardından General Mac Arthur durumu tersine çevirebildi, Kuzey Korelileri gerilettiler ve kuzeye ilerlediler. Bir noktada, Yalu Nehri'ne ve ötesine dek yürütmeye hazırlanmış gibi göründü. Mac Arthur bunu yapmadan önce, Çin hükümeti asker yolladı ve geri püskürttü. Bu noktada Mac Arthur nükleer silah kullanmak istedi. Ne oldu? Birleşik Devletler Başkanı onu görevden aldı. Mac Arthur Birleşik Devletlerde çok popüler bir adamdı, bu yüzden bunu yapmak siyaseten zor bir karardı. Ancak bu, Yalta'da yapılan anlaşmanın bir parçasıydı -ABD bunun için Sovyetler Birliği ile savaşa girme riskini almadı. Peki, Kore savaşı nerede sona erdi? Tam olarak başladığı yerde. Sınır çizgisi savaştan önce neresi ise tam olarak orası kaldı.

Asya'daki sonraki dikkate değer gelişme Vietnam'dı. Japonya İkinci Dünya Savaşı sırasında Vietnam'ı işgal etmişti. Ho Şi Min ve Viet Min Japonya'ya karşı önemli bir siyasi gerilla hareketi yürüttüler. Savaşın sonunda, maksimum tam bağımsızlıkla minimum otonomi arayışı ile halen yasal olarak kolonyal güç olan Fransa'yla masaya oturmak istediler. Fransızlar, kolonyal egemenliği yeniden elde etmek niyetiyle, bunu reddetti. Böylelikle Fransızlar ile Viet Min arasında savaş patlak verdi. Fransızlar savaşta başarılı olamadılar ve Dien Bien Phu'da kesin bir mağlubiyete uğradılar.

Ardından Cenevre'de durumu yatıştırmak için çok devletli bir toplantı yapıldı. Birleşik Devletler Cenevre'ye gitme konusunda çok isteksizdi. O zaman Pierre Mendes France liderliğindeki Fransız hükümeti, Fransız askerlerini geri çekmek istedi. Böz-

lelikle Cenevre konferansı, Vietnam'ı kuzey ve güney olarak ikiye böldü ve yeni bir sınır yarattı. Birleşik Devletler anlaşmayı imzalamayı reddetti.

Düzenlemenin bir bölümü, Vietnam çapında serbest seçimlerin yapılmasıydı ve ABD Güney Vietnam hükümetinin destekçilerinin seçimi kaybedeceklerinden korktu. Savaş tekrar başladı ve Viet Min'le savaşıyan Fransızların yerini ABD askerleri aldı. Sovyetler Birliği asker yolladı mı? Hayır. Mühimmat desteği ile askeri yardımda bulundu mu? Evet, çünkü Vietnamlılar Soğuk Savaş retoriğini Sovyetler Birliği'ni buna zorlayacak şekilde kullandılar. Ancak Sovyet yardımları çok sınırlıydı.

ABD savaşta kesin bir yenilgiye uğradı. Bu çok önemli bir gelişmeydi. Devasa jeopolitik etkilere yol açtı. Birincisi, Birleşik Devletlere son derece pahalıya mal oldu. Ki sonuç olarak para sistemini değiştirmek zorunda kaldı. Siyasi olarak da son derece pahalıya patladı. İç politikada, ABD halkının büyük bir kesimi ABD politikalarına isyan etti. Güncel mağlubiyet ile ABD'deki yaygın muhalefetin birleşmesi, Vietnam sendromu dediğimiz sonuca yol açtı ve Güney Küre'deki savaşlara katılma konusunda Birleşik Devletlerde yaygın bir halk isteksizliği yarattı. ABD içindeki bu politik sorunla baş etmek için, hükümet zorunlu askerliği kaldırdı ancak bu elbette ki gelecekteki askeri olasılıkları engelliyordu.

Vietnam Savaşı'nda Sovyetler Birliği esas oyuncularından biri miydi? Hiç de değil. Birleşik Devletler öyle miydi? Sadece ikincil olarak. Bunların herhangi biri Sovyetler Birliği ile ABD arasında bir nükleer savaş riski yaratacak şekilde davrandı mı? Hayır.

Sonrasında ise 1980'lerde Sovyetlerin Afganistan'ı işgali vardı ki bu bir miktar Yalta'nın ihlali gibi görünüyordu. Ancak asla yalnızca dolaylı olarak müdahil olan Birleşik Devletler ile askeri bir cepheleşme şeklini almadı. Her durumda Sovyet işgali Sovyetler Birliği için, ABD'nin Vietnam'daki yenilgisine benzeyen tam bir felaket oldu ve en sonunda Sovyetler geri çekildi.

Küba vakası da bir benzeridir. Fidel Castro, Batista rejimini destekleyen Küba Komünist Partisi ile siyasi olarak tam bir uzlaşmazlık içinde olan bir gerilla hareketinin lideri olarak iktidara geldi. Castro, rejimini devirmek isteyen ABD hükümeti ile çok büyük zorluklar yaşadı. Bu nedenle Castro yaşamı boyunca bir komünist olduğunu açıkladı. Bu, öğrenci-Marksist anlamında, belki de doğrudu ancak partinin bir üyesi değildi. Daha sonra Küba Komünist Partisi'ni Fidelciler ele geçirdi ve bu Sovyetler Birliği'ni, Soğuk Savaş mantığıyla, Küba rejimini bir ABD işgaline karşı savunmaya zorladı. Küba Füze Krizi ortaya çıktığında, ABD Küba'ya asker göndermedi, ABD ve Sovyetler Birliği de facto bir ateştekte anlaştılar ve askeri çatışmayı engellediler.

Böylelikle, Çinliler, Vietnamlılar ve Kübalıların tümü, statüko da arzu ettikleri değişimleri elde etmek için Sovyetler Birliği'ni kullanmış oldu. Ancak bu durum karşılıklı değildi. Çinlileri, Vietnamlıları veya Kübalıları kullanan Sovyetler Birliği değildi. Hatta Sovyetler Birliği isteksiz bir müttefikti.

Şimdi de 1989-1991 Avrupa'sında yaşananlara bir bakalım. Soğuk Savaş anlatısına göre, dünya iki kutuplu bir durumdan Birleşik Devletlerin ilk kez sorgulanmayan bir süper güç haline geldiği tek kutupluya geçmişti. Karşı anlatıya göre ise, olanlar epey bir farklıydı.

Sovyetler Birliği'nin yıkılması, ABD'nin bakış açısına göre, kesin bir jeopolitik yıkımdı, çünkü iki şeyi devre dışı bıraktı. ABD'nin müttefiklerine ve komünist olmayan dünyanın geri kalanına, Sovyetler Birliği denilen bir düşmana karşı cephe oluşturmak amacıyla Birleşik Devletlerin siyasi önderliğini izlemeleri gerektiğini dayatmak için kullandığı Soğuk Savaş argümanlarını geçersizleştiriyordu. İkincisi, bu durum, Sovyetler Birliği'nin az ya da çok kendi tarafında olanları, ABD ile Sovyetler Birliği arasında askeri bir çatışmaya yol açma olasılığı olan eylemlere girişmekten alıkoymasını durumunu ortadan kaldırdı.

Saddam Hüseyin'in, Kuveyt'i, tam

da Sovyetler Birliği çöktüğü için işgal etmeye kalkışabildiğini öne sürüyorum. Bunu beş yıl önce yapmaya asla cesaret edemezdi. Çünkü Sovyetler Birliği bunun Birleşik Devletler ile Sovyetler Birliği arasında bir nükleer savaşa yol açacağını söyler ve izin vermezdi. Saddam Hüseyin'in ipini salan, Sovyetlerin yıkılmasıydı.

Soğuk Savaş'a bir anlatı olarak bakıldığında, gerçekliği açıklama konusunda başarısız olduğunu düşünüyorum. Bence olan şey daha çok, Birleşik Devletlerin, dünyada denk bir askeri yapıya sahip tek ülke olan Sovyetler Birliği ile egemenliği koruma ve sağlama alma konusunda bir anlaşma yapma girişimi idi. Anlaşma bir statüko anlaşmasıydı. Ancak taraflardan hiçbiri uzun vadede bunu geçerli kılmayı başaramadı. Sovyetler Birliği'nin yavaş yavaş yıkılışı, Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin 1956'daki kongresiyle ve 1960'ta Çin'le yolları ayırmasıyla başladı. O noktadan sonra Sovyetler Birliği giderek daha da zayıfladı. Aynı şey, Batı Avrupa'nın 1970'lerden itibaren kendisini özgürleştirmeye başlamasıyla birlikte, ABD için de söz konusuydu. Batı Avrupalılar artık uydu muamelesi görmek istemiyorlardı ve ABD bir dizi ödün vermeye zorlandı. Bu süreci Sovyetler Birliği'nin yıkılması kadar hızlandıran bir şey yok. Aslında, onu daha da hızlandıran bir şey daha var ve bu da George W. Bush'un, devasa bir geri tepmeye yol açarak ABD'nin baş aşağı düşüşünü hızlandıran, tek taraflı maço militarizm ile ABD hegemonyasını yeniden tesis etme girişimiydi.

Her birinin izlediği politikaların yanı sıra, Birleşik Devletler ile Sovyetler Birliği'nin Asya'daki ilişkileri de Avrupa'daki ilişkilerinden son derece farklıydı. Asya'da bir Soğuk Savaş'tan bahsetmek pek de faydalı değil.

*wordpress.com/tag/immanuel-wallerstein/

What Cold War In Asia? An Interpretative Essay -I-

Immanuel Wallerstein*

The phrase “the Cold War” refers to a narrative that was intended to and is supposed to summarize how we are to understand a geopolitical reality over the period of time running approximately from 1945 to 1991. This narrative is today very widely accepted. It originated with political leaders. It was adopted by scholars. And it was intended to influence the thinking of everyone else. It has been the dominant narrative, although there have been some dissenters.

In this essay I would like to review this narrative and what it is supposed to tell us. It tells us that the Second World War was a war that was started by Germany and Japan as aggressor nations that sought to conquer other nations. They did fairly well at first, but then resistance to them grew stronger. In 1941, both the Soviet Union and the United States entered the war against Germany, and the coalition took on the name of the United Nations. The three countries in this alliance that were most significant militarily were the United States, Great Britain and the Soviet Union. They were called the “Big Three,” and together they won the Second World War.

During the Second World War, the United Nations did not have a single unified military structure. Rather, there was on the western and southern fronts a joint military structure of the United States and Great Britain, in which a number of other countries joined, while on the eastern front there was a separate Soviet military structure. In order to work together, the leaders of the “Big Three”—Roosevelt, Churchill and Stalin—met several times to coordinate the conduct of the war and to discuss post-war arrangements.

Perhaps the most famous meeting was the one that occurred just before the end of the Second World War, in February 1945, at Yalta. The three

countries made, in effect, a kind of deal that involved a division of the postwar world into two spheres of influence. In Europe, the line of division was specific and was drawn across the middle of Germany. At the end of the war, the Soviet Union’s sphere covered approximately one-third of the world, running from the Oder-Neisse line in Germany to the northern half of Korea. The American sphere covered the other two-thirds of the world. The Big Three were supposed to cooperate in the new institutions that were being established—the United Nations as the overall world political structure, the so-called Bretton Woods financial institutions (which were eventually called the International Monetary Fund and the World Bank) and a series of other specialized agencies.

According to the narrative, this agreement, in the views of the participants, quickly became less amicable. Each side accused the other almost immediately of bad faith. As a result, there began a conflict which we call the Cold War. The Cold War was more or less officially launched in a speech given by Winston Churchill in Fulton, Missouri in 1946. He chose Missouri because it was the home state of Roosevelt’s successor, President Truman. In this speech, Churchill said that an Iron Curtain had descended over Europe, “from Stettin in the Baltic to Trieste in the Adriatic.”

This conflict was defined in the West as a struggle between the “free world” and the “totalitarian world.” George Kennan wrote a famous article in 1947 calling for the “containment” of the Soviet Union. John Foster Dulles subsequently argued that containment was not enough. He called for the “rollback” of the Soviet Union. The Soviet Union had its own language to describe the Cold War. It saw it as a struggle between the bourgeois or capitalist world and the socialist world.

What was common to both discourses was the argument that there was an irreconcilable ideological gulf between the two camps, and that it was incumbent on everyone to choose sides. In Dulles’s language, “neutrality was immoral.” According to the narrative, each side then began to build appropriate institutions to carry out this struggle. There were military institutions.

On the Western side there was the North Atlantic Treaty Organization (NATO) and in Asia, the US-Japan Defense Organization and the Southeast Asia Treaty Organization. Australia, New Zealand and the United States were joined together in ANZUS. There was an attempt to establish a parallel institution in the Middle East, but it failed and the US made do with a de facto alliance with Israel.

The Soviet Union established its own military structures—the Warsaw pact in Europe and a treaty with the People’s Republic of China (PRC), which was a kind of equivalent of the US-Japan defense pact. What cold war in Asia? an interpretative essay 17 Since the United States and the Soviet Union after 1949 both had nuclear weapons, these institutions faced each other in what was called a “balance of terror.” This phrase refers to the presumption that neither side would be the first to launch nuclear weapons, because a response was certain, and the damage to both sides would be too dangerously high.

Besides military structures, economic institutions were also established. On the US side there was the Marshall Plan. Later, a whole series of economic institutions was created in Western Europe, which ultimately led to the European Union of today. On the Soviet side there was the Comecon, which was supposed to be a kind of counterpart to the Western institutions. In Asia there were less formal institutions, but there

was a good deal of US economic assistance of various kinds to Japan, Taiwan and South Korea in particular.

According to the narrative, this situation continued for some time with ups and downs. At some point in time it became less intense, during a period that was called *détente*, but then tension became more serious again. In the 1980s, Reagan became the President of the US, calling the Soviet Union an "evil empire." In 1985, Mikhail Gorbachev became the leader of the Soviet Union. He tried to reform the Soviet structure with *perestroika* and *glasnost*.

One outcome of all of this was a series of largely bloodless revolts in 1989 in the erstwhile Soviet satellites in east-central Europe, and finally in 1991 came the collapse of the Soviet Union. So, in this narrative, we say that in 1991 the US won the Cold War. It was the end of a bipolar situation; we had entered into a unipolar world. The US had now become the "indispensable nation," in the language of Madeleine Albright. Some even dared to suggest that this was the "end of history." But this view didn't last too long because it didn't conform to reality.

Throughout this narrative, there is one underlying assumption: that anything important that happened in all those years was initiated either by the US or by the Soviet Union. So if one wanted to explain what was going on anywhere at all, one had to look at what the US and/or the Soviet Union were doing and why they were presumed to be doing it. Once one knew that, one could explain why X or Y or Z had happened.

This narrative is in my view largely a fantasy. There exists an alternative or counter-narrative, though it was never as widespread as the narrative of the Cold War. When, after independence, India proclaimed itself neutral in the Cold War and began to vote in the United Nations in ways that reflected this position, its policy was based on this alternative narrative. This other narrative denied the basic premise of the Cold War narrative, namely that there were only two sides, and that every country was either on one side or the other.

The proponents of this alternative narrative began to construct various

institutional structures. In 1955, the Bandung Conference gathered the independent states of Asia and Africa. It was convened by five South Asian nations—India, Pakistan, Sri Lanka, Burma and Indonesia. It is well known that the People's Republic of China was invited and came to that meeting, and played a very important role at it. It is less well remembered that the Soviet Union formally requested of the organizers that they invite the Central Asian republics of the Soviet Union on the grounds that they too were independent states of Asia, but the organizers refused.

Shortly thereafter the prime ministers of Yugoslavia, Egypt and India met and decided to convene a meeting of "non-aligned" nations. There came to be various other institutions as well—a tricontinental structure (of Asia, Africa and Latin America), originally convened by Cuba, and several non-governmental structures comprised of so-called Third World countries.

All these structures were based on a rejection of the validity of a bipolar division of the world. In 1968, there occurred what I think of as a world revolution. It was a world revolution in the sense that it occurred virtually everywhere. I myself was at Columbia University at that time and witnessed it there. It occurred throughout the pan-European world, in many parts of the so-called socialist bloc, and throughout the Third World. The year 1968 is useful as a symbol but the events actually occurred over a longer period, roughly 1966-1970.

I consider the Cultural Revolution in China to be part of this world revolution of 1968. At that time the Chinese put forward a third geopolitical narrative. They asserted that the world was divided between the two superpowers and everybody else. That is, rather than being divided between the US bloc and the Soviet bloc, or between the North and the South, the world was divided between the US and the Soviet Union on one side and everybody else on the other side. As Rothwell and Johansson show in their chapters of this volume, this narrative took root in such surprising places as Latin America and Sweden. For a time, this third what cold war in Asia? an interpretative essay 19 narrative had wide acceptance, especially among those who participated in

the various movements that were part of the world revolution of 1968. To be sure, the exact terminology varied a bit in different parts of the world. The basic idea, however, of those that accepted this third narrative was that the US was a hegemonic imperialist power—this was the era of the Vietnam war—and that the Soviet Union was collusive with the US as a hegemonic imperialist power.

This third narrative—a division between the two superpowers and everyone else—did not survive the 1970s. But the second narrative, that of a North-South division, continued to gain adherents. I believe that it provides a better intellectual framework to understand what went on between 1945 and 1991 than the more dominant narrative of the Cold War. Far from the United States and Soviet Union being the primary agents of almost everything, everywhere, such that one could explain almost anything that went on as result of Soviet or American wishes, the reality was almost the opposite.

The Soviet Union and the US had made an arrangement at Yalta which was a status quo arrangement. But they ran into constant problems in enforcing the status quo all over the world. What happened is that many countries and movements that rebelled against the status quo used the language of the Cold War to force the US or the Soviet Union to support them in what they were doing. The so-called Cold War ended, according to all accounts, in 1991. But it didn't "end" in the same way everywhere. In Europe, all the so-called communist states collapsed. However, in the three principal communist states in Asia—the People's Republic of China, the Democratic People's Republic of Korea and Vietnam—the communist parties remain in power, even if the economic policies of at least two of the three have changed radically. (In Cuba as well, the Communist Party of Cuba remains in power.) Why this difference with the European states?

There is a second difference between Europe and Asia. The cold war was "cold" in Europe, but it was quite "hot" in Asia. Why? I don't think that was accidental. First of all, what we mean when we say that it was a "cold" war is that neither the US nor the Soviet

Union used its military in combat against the other at any time. That is of course true. One would be hard-pressed to think of a moment in which there was actually an exchange of shooting between the US and the Soviet Union. If the Yalta agreement was an agreement that there would be no shooting, that neither side would attempt to change the frontiers 20 immanuel wallerstein that were established in 1945, then in this sense the Yalta agreement was a great success. It achieved its primary objective. But it achieved it primarily in Europe.

Let me review the history. There were of course repeated political "crises" in Europe. The first was the Berlin crisis, which derived from the complicated boundaries in Germany, such that the city of Berlin was surrounded by the Russian zone of East Germany. The Western powers sent supplies to their occupation zones in West Berlin by land transport across the Soviet zone. In 1948, the Soviet Union closed the land route, which effectively meant that the western (US, British and French) sectors of Berlin were blockaded. The US decided to fly in planes to feed and otherwise resupply the people of its Berlin zones. The reason the Soviets did not shoot down those planes as they traversed East Germany without authorization, which of course they could have done, was because of the key rule of Yalta: that there would be no shooting. Eventually, the Soviet Union lifted the land blockade, and the world was back to status quo ante.

The first of the uprisings in Eastern Europe took place in 1953-in the Soviet sector of Berlin. This was a popular rebellion against communism. Did the West come in to support the rebels? They uttered not a word, not a sound. In 1956, there were more serious uprisings in Poland and in Hungary. These were suppressed brutally by the Russians. Did the West do anything about it? There were broadcasts on the Voice of America and reports about what was going on in Hungary.

But were troops sent in? No. In 1968, there was a further series of uprisings in Poland and Czechoslovakia. Again the Soviet Union sent in troops to Czechoslovakia to put down this uprising. Did the US do anything about

it? Absolutely nothing. 1980 saw the Solidarity Movement in Poland. This movement evolved and gained strength for over a year. At one point, the Soviet Union threatened to send in troops again. But the Polish communist Prime Minister, General Jaruzelski, told the Soviets that they did not have to send in troops, because he would handle it internally. He did. Did the US do anything? Absolutely nothing.

The Cold War was cold in Europe because the US and the Soviet Union had an agreement that it would be a cold war, that neither side would do anything to change boundaries. The one attempt to change the boundaries was when the Greek Communist Party resumed the Greek Civil War in 1946. The Greek communists were at one point winning, and might have come to power. They did not do so because what cold war in Asia? an interpretative essay 21 the Soviet Union, in accord with the agreement made in Yalta, pulled the plug on them and refused to support them. The Soviet Union cut off their supplies and the Greek Civil War came to an end in 1949.

This is what happened in Europe. Yalta was an agreement primarily about Europe. It was a little vague at the time of Yalta what the agreement implied for Asia. The first problem was China. When the Second World War came to an end, the civil war between the Chinese Communist Party (CCP) and the Kuomintang (KMT) resumed. It had been partially suspended during the war with the Japanese, but after the defeat of Japan it began again. The Chinese Communist Party was doing well in 1945 and seemed to think that they should continue to do well. But Stalin strongly recommended to Mao Zedong that the CCP not march on Shanghai. Rather, he suggested that the CCP make some kind of deal with the Kuomintang, to split power in some way.

This was Stalin's attempt to enforce a version of the Yalta arrangement on China. Mao Zedong decided to ignore him. The hot war in China continued because the Chinese decided not to pay any attention to the wishes of the Soviet Union. The Kuomintang was pushed out of the mainland. It is an accident of geography that there happens to be an island that is part of China called

Taiwan. The Chinese army was not strong enough in 1949 to conquer Taiwan. Had Taiwan been part of the mainland, today it would undoubtedly be a part of the PRC just like the rest of China. But at that time, the US stepped in and proclaimed the Taiwan Strait the new boundary line.

They insisted that neither side could cross this new boundary, seeking thereby to freeze the situation. It was not, however, the initiative of either the US or the Soviet Union that had led to the hot war that culminated in the establishment of the People's Republic of China in 1949. The CCP had called the shots.

The next hot war that occurred was in Korea. There is a lot of debate among scholars as to what actually happened in 1950 and who started what. One thing that I don't think happened is that Stalin got on the telephone in the Kremlin and told Kim Il Sung to invade South Korea. While there may be debate about who took the first step, we are clear about what happened militarily. North Korea sent troops into South Korea, where they did quite well. Then General MacArthur was able to turn the tide, push back the North Koreans, and march north. At one point, he seemed ready to march all the way to the Yalu River and beyond. Before MacArthur was able to do this, the Chinese government sent in troops and pushed back. MacArthur wanted to use nuclear weapons at that point. What happened? The President of the United States fired him. MacArthur was a very popular man within the United States, so this was politically very difficult to do. But it was part of the agreement that had been made at Yalta-the US felt it couldn't risk going to war with the Soviet Union over this. So where did the Korean War end? It ended just where it began. The boundary line was kept exactly where it had been before the war.

The next development of great significance in Asia was Vietnam. The Japanese had occupied Vietnam during the Second World War. Ho Chi Minh and the Viet Minh had led an important political guerrilla movement against the Japanese. At the end of the war, they wanted to negotiate with France (still juridically the colonial po-

wer), seeking at a minimum autonomy and at a maximum full independence. The French, intent on restoring colonial rule, refused. So war broke out between the French and the Viet Minh. The French did not do well in that war and ultimately were defeated at Dien Bien Phu. A multi-state meeting was then convened in Geneva to settle the situation. The United States was very reluctant to go to Geneva. The French Government was at that point led by Pierre Mendès-France and he wanted to withdraw French troops, so the Geneva conferees partitioned Vietnam into north and south, creating a new line. The United States refused to sign the agreement. Part of the arrangement was that free elections throughout Vietnam would be scheduled, and the US feared that the supporters of the South Vietnamese government would lose those elections. The war resumed and US troops replaced the French in fighting the Viet Minh. Did the Soviet Union send in troops? No. They did not. Did they help militarily with supplies? Yes, because the Vietnamese made use of the fact that Cold War rhetoric required the Soviet Union to do so. But Soviet aid was very limited.

Ultimately the US lost that war. This was very important. It had an enormous geopolitical impact. First of all, it was hugely expensive for the United States, which was forced to change its monetary system as a result. It was also extremely expensive politically. Internally, a large segment of the US population rebelled against US policy. The combination of actual defeat and widespread dissent in the US led to what we call the Vietnam syndrome—a popular reluctance in the United States to engage in wars in the global South. To deal with this political problem within the US, the government eliminated the draft, but this of course put a crimp in future military possibilities. What cold war in Asia? an interpretative essay 23 In the Vietnam War, was the Soviet Union a prime mover? Not at all. Was the United States a prime mover? Only secondarily. Did either move in such a way that there was a risk of nuclear war between the Soviet Union and the US? No. There was in the 1980s the Soviet incursion into Afghanistan, which seemed to violate the spirit of Yalta. But it

never involved a direct military confrontation with the United States, which participated only through proxies. In any case, the Soviet incursion turned out to be a disaster for the Soviet Union, akin to the defeat of the US in Vietnam, and eventually the Soviets withdrew, ending up at the frontiers from which they started.

The case of Cuba is similar. Fidel Castro came to power as the leader of a guerrilla movement that was in total political disagreement with the Cuban Communist Party, which had been supporting the Batista regime. Castro nonetheless ran into great difficulty with the US government, which sought to overthrow his regime. So Castro announced that he had been a communist all his life. This was perhaps true in some student-Marxist sense, but he was not a member of the party. The Fidelistas then took over the Cuban Communist Party, and this forced the Soviet Union, in the logic of the Cold War, to defend the Cuban regime against any US invasion. When the Cuban Missile Crisis occurred, the US did not send troops to Cuba. Rather, the US and the Soviet Union negotiated a de facto truce, thereby avoiding military conflict.

Thus the Chinese and the Vietnamese and the Cubans all used the Soviet Union to achieve the political changes to the status quo which they desired. It was not the other way round. It was not the Soviet Union that used the Chinese, the Vietnamese or the Cubans. Indeed, the Soviet Union was the reluctant ally. Let us now look at the events of 1989-1991 in Europe. According to the Cold War narrative, the world moved from a bipolar situation to a unipolar one, in which the United States was for the first time the unquestioned supreme power. According to the counter-narrative, things look quite different.

The collapse of the Soviet Union was, from the US point of view, an absolute geopolitical catastrophe, because it eliminated two things. It eliminated the Cold War arguments that the US had used to insist that its immediate allies and the rest of the non-communist world follow the political

lead of the United States, because they were arrayed against an enemy called the Soviet Union. Secondly, it eliminated the role of the Soviet Union in retraining people who were more or less on its side from engaging in actions that might possibly lead to military confrontation between the US and the Soviet Union. I would argue that Saddam Hussein dared to invade Kuwait precisely because the Soviet Union was collapsing. He would never have dared to do it five years earlier, because the Soviet Union would have said that this would cause a nuclear war between the United States and the Soviet Union, and the Soviet Union could not permit that. It was the collapse of the Soviet Union that lifted the constraints on Saddam Hussein.

If you look at the Cold War as a narrative, I think it fails as an explanation of reality. I think what was going on was rather an attempt by the United States to maintain and ensure its hegemony by making a deal with the only other country in the world that had a comparable military structure, the Soviet Union. The deal was a status quo deal. But neither side was able to enforce it in the long run. The slow collapse of the Soviet Union began with the 1956 Congress of the Communist Party of the Soviet Union, and the split with China in 1960. From that point on the Soviet Union grew weaker and weaker. The same thing was happening to the US, as Western Europe began to liberate itself beginning in the 1970s. The Western Europeans no longer wished to be treated as satellites and the US was forced to make a series of concessions. Nothing accelerated that process more than the collapse of the Soviet Union. Actually, there was one thing that accelerated it still more, and that was the attempt by George W. Bush to restore US hegemony through unilateral macho militarism, which backfired enormously and accelerated US decline precipitously. The relations of the United States and the Soviet Union in Asia, as well as the policies each pursued, were quite different from their relations and their policies in Europe. It is probably not very useful to speak of the Cold War in Asia.

[*wordpress.com/tag/immanuel-wallerstein/](http://wordpress.com/tag/immanuel-wallerstein/)

Was Ist Der Kalte Krieg In Asien? Ein Versuch, Interpretation -I-

Immanuel Wallerstein*

Der "Kalte Krieg" und der Erklärung ist eine Erzählung, in dem man die Zusammenfassung erreicht, was die Realität der Geopolitik zwischen 1945 und 1991 verstanden worden ist. Die Entstehung ertägt auf die politischen Führer. Wurde auch durch die Akademiker angenommen.

Und soll auch die alle anderen Ideen zu beeinträchtigen. Obwohl sie Gegner hatten, wurde eine herrschenden Erzählung herausgekommen. In diesem Versuch möchte ich untersuchen, was er uns erzählen will und was er über diese Erzählung erklärte. Diese Erzählung will uns zeigen, dass der zweite Weltkrieg mit Deutschland und Japan gestarte, dass sie die aggressive Nation seien und die andere Nationen Offensive zu erobern gerichten.

Die Deutschen und Japaner waren als erstes sehr erfolgreich, aber nachdem wuchs die gegenüber Widerstand. Im Jahre 1941, die Sowjetunion erklärte den Krieg gegen Deutschland und den Vereinigten Staaten und die

Koalition nahm den Namen der Vereinten Nationen. Die Vereinigten Staaten, die Großbritannien und der Sowjetunion waren in dieser Allianz die als militärisches Bündnis, die bestimmten Drei-Länder. Man hat diese die drei Grossen benannt und sie hatten alle zusammen den zweiten Weltkrieg gewonnen. Während des Zweiten Weltkriegs hatten die vereinten Nationen bisher keine einheitlichen militärischen Struktur.

Es gab eine andere gemeinsame militärische Struktur bei den USA und Großbritannien im Westen und Süden Fassaden und auch bei den anderen Ländern, die von einer Reihe eingetreten waren. Im Gegenteil gab es bei den Ostfassaden eine andere sowjetische militärische Struktur Roosevelt, Churchill ve Stalin, die drei Grossen trafen sich mehrmals um den Krieg zu koordinieren und nach dem Krieg die Vereinbarungen auszuhandeln.

Die wichtigsten Versammlungen waren vielleicht vor der zweiten Weltkriegsendung im Februar 1945 in Yalta

realisiert. Die drei Nationen hatten eine Vereinbarung getroffen, dass der Nachkriegswelt in zwei Einflussbereiche sich getrennt hatten. Dieser Netz war in Europa sehr deutlich und ging durch Deutschland entlang. Nachdem Krieg entdeckten die vereinigten Sowjetionen fast ein drittel von der Welt und ging von da durch der Oder-Neisse bis zur die Hälfte im Norden der Korea entlang. Die amerikanische Seite entdeckte die zwei Drittel der Welt.

Die drei Grossen, erneuerten Firmen die vereinigten Staaten als der generellische Welt politische Struktur, deren Namen Bretton Woods, die finanzielle Firmen (Schließlich nahm den Namen des Internationalen Währungsfonds und der Weltbank) und jene sachverständige Stellen -wollten zusammen arbeiten.

[*wordpress.com/tag/immanuel-wallerstein/](http://wordpress.com/tag/immanuel-wallerstein/)